

Vi hører sammen

* At tilfredsstille sig selv er 'to have love with somebody you like', har Woody Allen en gang sagt. I dag finder denne kærlighed også vej i form af den overvældende brug af internettets kæreste- og sexsites. Måske gør det seriel onani til et lige så reelt fænomen som seriel monogami.

I hvert fald er det konstaterbart, at en stor del af de mange brugere af internettet skaffer kæreste- og sexsites høje hits, når de i internettets selskabsliv forsøger at score point hos hinanden ved at 'chatte' sig frem. Det er mindre tidskrævende og billigere at score virtuelt end på værtshuse, caféer og diskoteker. Men det er ikke kun af ressourcemæssige årsager, at kæreste- og sexspillet har holdt flyttedag til nettet. Brugen af nettet indikerer i sig selv, at forholdet til kærester og seksualitet er ved at ændre sig radikalt. Sociologiens forestillinger om køn, indkomstgruppe, alder, socialbaggrund og etnicitet er ophævet. Retorikken vinder over sociologi i og med, at avataren laver realitetsflimmer.

Ikke fordi de mange træf på internettet fører til vellykkede dates uden for nettet. Med internettet bliver kæresten og seksualiteten personlig, det vil sige, at det for eksempel ikke længere drejer sig om at være fysisk sammen samme sted, men derimod om en personlig tilfredsstillelse. Vi er sammen på nye måder, på personskabets præmisser. Mantraet for den nye måde at opfatte 'sammenhed' på, lader sig illustrere ved en gammel sang- og børneleg: 'Vi er her alle sammen, her er Anders, her er Birte, her er...' Pointen er, at vi er sammen, javel, men vi er her godt nok hver for sig, i vores individuelle personkarakterer. På nettet er brugere også sammen om sex, det vil sige, at hver enkelt betjener sig af nettets muligheder for selvtilfredsstillelse. Vi er ikke fysisk sammen, ikke desto mindre kan vi hver især på nettet være samtidige.

Måske er vi ved at afskaffe en kæresteform, der er fysisk forpligtende til fordel for en personlig tilfredsstillelse af fluktuerende

lyster på nettet. Konsekvenserne heraf kan vise sig at være dramatiske for moderne parforholds samhørighedskraft. Spørgsmålet bliver, om man er utro, når man scorer på nettet.

Perverse bunkepulserum lader folk være 'usynlige' og anonyme, men de er i det mindste i nærheden af hinanden. Netkærester holder om og af hinanden på mystisk vis. Ikke desto mindre har de intimitet ved at omgærde hinanden med deres fortællinger og iscenesættelser. Måske fordi fortællingen om hinanden er smukkere og mere spændende end at få syn for sagn. Selv om den nye hellighed måtte blive: 'Du må ikke se (på) mig', så tvivler jeg dog på, at kæresten ikke vil tage netmøderne fortrydeligt op. Hermed insinuerer jeg, at vor tids utroskab handler om intimitetssvigt. Det betyder, at det bekendte klassiske bud 'du må ikke begære din næstes hustru' på moderne kan oversættes til, at 'du må ikke berette dit begær på nettet', da du derved gør fortræd, også selv om du ikke er korporligt sammen med en anden end din kæreste.

Og hvem er så egentlig sammen på nettet? På nettet kan du være sammen med mange, uden at være den samme, da nettet som sagt kan afskaffe alle synlige tegn på alder, køn, etnicitet etc. 80-årige kvinder kan være sammen med 13-årige drenge, og samme 80-årige kan agere den mand, hun altid havde ønsket sig og tilmed kalde ham Jens efter det drengebarn, hun som indvander af muslimsk baggrund aldrig fik. Forestillingen svigter hende ikke, som virkeligheden gjorde, den kræver kun hendes tekniske snilde. Forestillingen krænker heller ikke i snæver fysisk forstand. Det, som man kunne kalde novelliseringen af samværet, fremmer fantasierne og dermed en kvindagtig seksualitet. Så hør dog! Den fantastiske realitet er blevet reel. 'Listen, do you read me?' En bestemt kønskonstruktion har et fortrin, fordi den har trænet siden tidernes morgen i at høre og fortælle sig til tilfredsstillelse. ▲